

ЈА ЗА ДВАДЕСЕТ ПЕТ ГОДИНА

Алекса Мићић

Волим науку и желим да се њом бавим до краја свог живота. Зато ми и није тешко да одговорим на питање како замишљам своју будућност и где то видим себе за двадесет пет година. Видим се у хируршкој сали опремљеној најсавременијом опремом, како по ко зна који пут покушавам да својом интервенцијом спасим нечији живот.

Свако од нас има жеље и снове, а сви моји снови су везани за посао хирурга. Желим да завршим медицински факултет у Београду, специјализирам хирургију у иностранству, запослим се у некој доброј, познатој и цењеној болници у којој ћу радећи посао који волим усавршити своја знања, стећи велико искуство и достигнути највећи могући ниво у овој области. Одувек сам сањао да својим научним достигнућима оставим траг на светској сцени тако што ћу учинити или постићи нешто што ће се заувек памтити. Због тога, у будућности се нећу ограничавати само на рад у пракси, већ ћу се бавити и научним истраживањима која ће бити уско везана за област хирургије којом се тада будем бавио. То је мој план за будућност и циљ који сам испред себе поставио. Мислим да је рок од двадесет пет година довољан да се он оствари у једној нормалној земљи и под нормалним животним условима. Кад кажем нормална земља и нормални услови, пре свега мисим на то да ће ми поред своје жеље да успем, учења и марљивог рада, након завршетка факултета и специјализације бити потребно још нешто за успех, а то је могућност да се запослим и радим посао који волим и за који сам се школовао. У нашој земљи данас има много незапослених лекара који немају ни могућности ни новчаних средстава да наставе своје школовање, упишу специјализацију и постану стручни за одређену област медицине. Неки од њих годинама волонтерски раде по болницама без могућности да напредују у својој струци, један део се одважио да оде у иностранство и тамо покуша да нађе посао, а неки још увек чекају боље сутра. Ја своју будућност не замишљам на такав начин иако често у окружењу чујем како је студирати медицину у данашње време лош избор, да је то један мукотрпан и дугачак пут на чијем крају те чека пуно неизвесности. Мене не плаши та неизвесност, је сам сигуран у то шта желим, шта хоћу и шта могу. Знам да ћу у годинама које следе дати свој максимум и стално радити на себи да би постао успешан, срећан и собом задовољан човек. Моје задовољство и срећа неће произилазити само из тога што сам се остварио на пословном плану, већ и из чињенице да сам окружен људима које волим и који воле мене. За двадесет пет година, поред свега овога, везаног за посао и образовање, себе видим и као поштenu и добру особу која ће увек бити спремна да помогне другим људима. Бринућу се о својој породици на исти начин на који се о мени брину моји родитељи. Трудићу се да својој деци обезбедим најбоље услове за живот, подупирати их у свему и помагати им да и они сами постану успешни људи, са оствареним плановима и испуњеним циљевима. Веома је тешко постићи нешто у животу уколико од малих ногу немаш некога ко те мотивише и усмерава на твом животном путу. Мене су родитељи највећи ослонац у животу и свестан сам чињенице да је мој досадашњи успех једним делом и њихова заслуга. Зато у будућности планирам да један део зарађеног новца донирам у добротворне сврхе и то за збрињавање деце без родитељског старања. Можда се баш међу њима буде налазио будући највећи геније свих времена.

Иако ми велики број људи стално говори да сам одабрао претежак пут и да никако не могу успети у томе, борићу се до самога краја и никада нећу одустати. Постаћу светски познати хирург и научник и што је најважније од свега, бити и остати добар и поштен човек.